

Ἐγκωμιαστικός λόγος στήν Ἁγία Νεομάρτυρα Ἀκυλίνα

*Τοῦ Καθηγητοῦ Μιχ. Γ. Τρίτου
Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.*

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἀνάπλεως πεφανέρωται σήμερον» γιά τήν ἱστορική κωμόπολη τοῦ Ζαγκλιβερίου, καθώς ὕστερα ἀπό 249 χρόνια τό φωτόμορφο τέκνο της, ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, ἡ καλλιπάρθενος νύμφη τοῦ Χριστοῦ Ἀκυλίνα ἐπιστρέφει δοξασμένη καί τιμημένη μέ τῆς ἀθανασίας τό ἀμαράντινο στέφανο στή γενέθλια γῆ. Εὐφραίνου λοιπόν καί ἀγάλλου ἔνδοξον Ζαγκλιβέριον «ἡ γάρ δόξα Κυρίου ἐπί σέ ἀνέτειλεν». Εὐφθανθεῖτε καί Σεῖς Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Λαγκαδᾶ καί Ἱερισσοῦ, γιατί στά πρῶτα ἔτη τῆς Ἀρχιερατείας Σας ἀξιωθήκατε μεγίστων δωρεῶν παρά τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ, ὁ μὲν πρῶτος νά ἀνεύρει τά μαρτυρικά λείψανα τῆς Ἁγίας στή Θεόσωστο Μητρόπολή του, ὁ δέ δεύτερος νά τά ὑποδεχθεῖ καί νά τά τιμήσει σήμερα στόν περικαλλή αὐτό Ναό.

«Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ». Οἱ Ἅγιοι εἶναι τά φωτεινά θέλητρα τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, πού μετέφρασαν καί ὑπομνημάτισαν τό Εὐαγγέλιο μέ τή ζωή τους. «Οἱ τά πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι καί τά πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι». Εἶναι οἱ τόνοι ἀπό τήν μουσική τοῦ αἰωνίου, πού μᾶς ξυπνοῦν ἀπό τόν θόρυβο τῶν παροδικῶν στιγμῶν καί μᾶς βοηθοῦν νά βροῦμε τόν προορισμό τῆς ζωῆς μας, πού εἶναι κατά τόν Μέγα Βασίλειο «ἡ μίμησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατά τό μέτρον τῆς ἐνανθρωπήσεως». Εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατά τόν Ἅγιο Μάξιμο τόν ὁμολογητή ἔγιναν «φῶτα θεουργικά πού φωτίζουν τό ἐν ἡμῖν σκότος», ἀφοῦ πέτυχαν νά μειώσουν στό ἐλάχιστο τίς στιγμές τῆς πτώσεως καί δείχνουν σέ μᾶς τό μυστικό τῆς ἀγιότητος πού εἶναι ὁ ἐξαγιασμός τῶν λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς. Αὐτοί πού κατά τόν Συμεών τόν νέο Θεολόγο ἔγιναν «Θεοί κατά χάριν, θεάνθρωποι κατά χάριν καί χριστοί κατά χάριν», ἀφοῦ ἀντέγραψαν στή ζωή τους τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἡ σκέψη τους νά γίνει χριστοσκέψη, ἡ αἴσθησή τους χριστοαἴσθησις καί ἡ ζωή τους χριστοζωή.

Ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα, τῆς ὁποίας τή μνήμη γιορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, ἀνήκει στόν ἐκλεκτό χορό τῶν Ἑλλήνων Νεομαρτύρων, οἱ ὁποῖοι στά δύσκολα χρόνια τῆς σκλαβιάς ἔδωσαν τήν μαρτυρία τῆς χριστιανικῆς καί ἐθνικῆς συνειδήσεως. Μέ τή μαρτυρική θυσία τῆς ζωῆς τους ἀνέκοψαν τό κύμα τοῦ ἐξισλαμισμοῦ καί ἀποφεύχθηκε μέ αὐτόν τόν τρόπο ὁ ἐκτουρκισμός, ἀφοῦ σ' αὐτή τή τραγική γιά τό Γένος μας περίοδο θρησκευτικότητα καί ἐθνισμός εἶχαν ταυτιστεῖ. Μένοντας δηλαδή ὁ χριστιανός σταθερός στήν πίστη του διέσωζε ταυτόχρονα καί τήν ἐθνική του συνείδηση. Οἱ νεομάρτυρες ἀπετέλεσαν μόνιμη ἐνθαρρυντική δύναμη γιά τούς ἐθνομάρτυρες καί τούς λοιπούς ἐθνικούς ἀγωνιστές. Ἔγιναν σύμβολα ἀντιστάσεως τοῦ λαοῦ, στέργισαν τήν πίστη τῶν ραγιάδων καί ἔδωσαν ἐλπίδες καινούργιας ζωῆς. Τά μαρτυρολόγια τους ἀπέβησαν οἱ πιό διαδεδομένες ψυχοφελεῖς διηγήσεις, πού παρηγοροῦσαν καί ἐνθάρρυναν τόν ἐλληνικό λαό. Δέν εἶναι καθόλου ὑπερβολή ἂν ποῦμε ὅτι ἡ ἐλληνική ἐπανάσταση πραγματοποιήθηκε, ἐπειδή ἀκριβῶς εἶχαν προηγηθεῖ οἱ νεομάρτυρες.

Τόσον ἡ ζωή καί τό μαρτύριο τῆς Ἁγίας Ἀκυλίνας ὅσο καί ἡ ἀνεύρεση τῶν χαριτοβρύτων λειψάνων της εἶναι γεγονότα θαυμαστά.

Ἡ Ἁγία μας γεννήθηκε τό 1745 στό Ζαγκλιβέρι. Σέ μικρή ἡλικία βίωσε τίς συνέπειες τῆς μεγάλης ἔντασης μεταξύ τῶν Τούρκων καί τῶν χριστιανῶν τοῦ χωριοῦ μέ ἀφορμή τόν φόνο ἑνός Τούρκου ἀπό τόν πατέρα της, ὁ ὁποῖος γιά νά ἀποφύγει τήν ἀγχόνη ἐξισλαμίστηκε. Τό γεγονός αὐτό λύπησε βαθύτατα τήν Ἀκυλίνα καί τήν εὐσεβή μητέρα της, οἱ ὁποῖες ντύθηκαν στά μαῦρα καί κλείστηκαν στό σπίτι τους, θρηνώντας τόν δυστηχή ἀποστάτη. Τό 1764 ὁ ἐξωμότης πατέρας, προκειμένου νά ἱκανοποιήσει τήν ἐπιθυμία τοῦ Τούρκου Πασᾶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἀγωνίζεται ἐπίμονα νά πείσει τή θυγατέρα του νά τουρκέψει, ὑποσχόμενος ὡς ἔπαθλο τόν γάμο της μέ τόν γιό τοῦ Τούρκου ἀξιωματοῦχου. Ἡ Ἀκυλίνα ὅμως ἔχει ἀγιότερους πόθους. Ὁ νυμφίος Χριστός καί ἡ ἐπουράνια βασιλεία του εἶναι τά ὀράματα τῆς ζωῆς της. Ἡ ἄρνησή της ἀπετέλεσε τήν ἀρχή μιᾶς σειρᾶς βασανιστηρίων, στά ὁποῖα δυστυχῶς πρωτοστατοῦσε ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος μπροστά στό πάθος τοῦ φανατισμοῦ παρέβλεψε τούς φυσικότερους δεσμούς καί τά ἱερότερα αἰσθήματα. Ἔτσι δικαιώθηκαν γιά ἄλλη μιά φορά οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου: «Παραδοθήσεσθε δέ καί ὑπό γονέων καί συγγενῶν καί φίλων καί ἀδελφῶν, καί θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καί ἔσεσθε μισοῦμενοι ὑπό πάντων διὰ τό ὄνομά μου» (Λουκ. κα' 16-17) καί «ἐχθροί τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοί αὐτοῦ» (Ματθ. ι' 36).

Ἀφοῦ τήν ἔδειρε ἄσπλαχνα, τήν ἔκλεισε νηστικιά σέ ἕναν σταῦλο γιά μερικές ἡμέρες. Στό τέλος ἔχασε τήν ψυχραιμία του καί κάλεσε τούς Τούρκους νά τήν παιδεύσουν οἱ ἴδιοι γιά νά τήν μεταπείσουν.

Τά μαρτύρια, στά ὁποῖα ὑποβάλλεται ἡ ἁγία εἶναι φοβερά. Τήν δένουν σέ μιᾶ συκιά καί στή συνέχεια τή μαστιγώνουν. Ἀκολουθεῖ τό σύρσιμό της ἀπό τήν οὐρά ἑνός ἀλόγου στούς δρόμους τῆς κωμοπόλεως. Γυμνή τή χτυποῦν μέ βέργες ἰτιάς καί λυγαριάς καί μέ συρματένια σχοινιά. Στίς προκλητικές ἀπειλές ἑνός Τούρκου, ὁ ὁποῖος τήν ἀπέιλησε ὅτι θά συνέτριβε τά ὀσᾶ της ἕνα πρὸς ἕνα, ἡ Ἁγία ἀπαντᾷ: «τί ὠρέχτηκα ἀπό τήν πίστιν σας νά ἀρνηθῶ ἐγώ τόν Χριστό μου, ἢ ἀπό ποῖα θαύματα τῆς πίστεώς σας νά πιστεῦσω; οἱ ὁποῖοι βρωμεῖτε ἀκόμη ζωντανοί!». Μισοπεθαμένη τήν μετέφεραν στήν οἰκία της. Κατ' ἄλλους τήν ἔρριξαν στήν πλατεία τοῦ Ζαγκλιβερίου. Ἐκεῖ τήν παρέλαβαν ἡ μητέρα της καί ὁ ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος τήν κοινώνησε. Ἡ μητέρα της τήν ἀγκάλιασε καί ρώτησε μέ ἀνυπομονησία: «Τί ἔκαμες παιδί μου;» καί ἐκείνη τῆς ἀπάντησε: «Μάνα κράτησα τό διαμάντι πού μου ἔδωκες...» καί ἀμέσως παρέδωσε τήν ἀγιασμένη της ψυχή στόν Νυμφίο Κύριο, δικαιώνοντας τήν παύλεια ρήση, πῶς «οὔτε θάνατος, οὔτε ζωή ... δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. η' 38-39). Ἦταν 27 Σεπτεμβρίου τοῦ 1764.

Ὁ ἱερός ὑμνογράφος, θαυμάζων τή γενναιότητα τῆς νεομάρτυρος, ἀναφωνεῖ: «Οὐ νεότης τοῦ σώματος, οὐ τό χαῦνον τοῦ θήλεος, τῆς Χριστοῦ ἀγάπης σε διεχώρισαν, ἀλλ' ἀπτοήτως ὑπέμεινας, μαστίγων τήν ἔφοδον καί τυράννων ἀπειλάς, τῆς καρδίας τοῖς ὄμμασιν, ἀτενίζουσα, πρὸς Χριστόν τόν Σωτῆρα ...».

Τό μαρτύριό της εἶναι κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο «συμμόρφωσις τῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ».

Θαυμαστή ἡ γενναιότητα καί ἡ ἀνδρεία, μέ τήν ὁποῖα ἀντιμετώπισε τό μαρτύριο καί τόν θάνατο ἡ σήμερον ἑορταζομένη Ἁγία Ἀκυλίνα. Νεαρά κόρη, ἀδύνατη ὑπαρξη, παρουσιάζεται μέ ἡρωϊσμό ἀσυνήθιστο γιά τό φύλο καί τήν

ήλικία της και αυτό οφείλεται στο ότι «Πάντα ἴσχυε ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι αὐτήν Χριστῷ».

Πέρασαν ἀπό τότε 249 χρόνια. Καί ὁ λαός τοῦ Ζαγκλιβερίου καί γενικότερα τῆς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ ἀναζητοῦσε τά ἁγιασμένα καί χαριτόβρυτα λείψανα τῆς νεομάρτυρος. Καί ὁ Θεός ἱκανοποίησε αὐτόν τόν πόθο. Καί τά λείψανα τῆς ἁγίας ἀνευρέθησαν κατά τρόπον θαυμαστόν.

Τό ἐνύπνιον τῆς εὐσεβοῦς γυναίκας ἀπό τήν Ὁρμύλια Χαλκιδικῆς, πού εἶδε τήν ἁγία Κυράννα νά τῆς ἀποκαλύπτει: «Δέν εἶμαι μόνη μου ἐδῶ. Εἶναι μαζί μου καί ἡ φίλη μου, ἡ Ἀγγελίνα». Ὁ φωτισμένος, προσεκτικός καί συνετός χειρισμός τοῦ θέματος ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννη. Ἡ χαρισματική ἐμπειρία τοῦ Γέροντος Μαξίμου τοῦ Ἰβηρίτου στόν ἐντοπισμό λειψάνων τῶν Νεομαρτύρων. Ἡ θεϊκή θεοσημεία ὅτι, ἐνῶ εἶχε καταπέσει χιῶν σέ ὅλη τήν περιοχή, στό εἰρημένο μέρος ἔξω τοῦ Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν Ὁσσης δέν ὑπῆρχε κάτω ἀπό ἐντοίχιο σταυρό ἴχνος χιονιοῦ. Ἡ ἔγκυρη ἐπιστημονική ἐπιβεβαίωση τῆς γνησιότητας τῶν λειψάνων ἀπό ἐγκρίτους καθηγητές τῆς Ἱατροδικαστικῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ὁ ἐντοπισμός κοκκίνης ἀποχρώσεως στήν κέρα τῆς ἁγίας, ἡ ὁποία, ὅπως ἀπεδείχθη, ἦταν τό καυστικό ὑγρό πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ Τοῦρκοι στά μαρτύρια, τό ὁποῖο ἐπέφερε βαρυτάτους πόνους, ἡ ἄρρητη εὐωδία τῶν ἱερῶν λειψάνων καί ἡ πιστοποίησή τους μέ πολλά σημεῖα, εἶναι γεγονότα θαυμαστά πού μᾶς γεμίζουν πνευματική χαρά καί μᾶς μεταφέρουν στήν δόξα τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἄς ἔχει δόξα ὁ πανυπερέλειος καί ἐνδοξαζόμενος στούς αἰῶνες Κύριος δι' ὅσα θαυμαστά μᾶς ἀπεκάλυψε στούς χαλεπούς αὐτούς χρόνους, ἐπιβεβαιώνοντας γιά ἄλλη μιά φορά ὅτι «οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτόν ἀφῆκεν».

Ἐστερα ἀπό τήν παράθεση αὐτῶν τῶν θαυμαστῶν σημείων ἀπό τή ζωή, τό μαρτύριο καί τήν ἀνεύρεση τῶν λειψάνων τῆς νεομάρτυρος ἁγίας Ἀκυλίνας, ἐπιτρέψτε μου μερικές χρήσιμες πνευματικές ἐπισημάνσεις ἀπό τή ζωή τῆς ἁγίας.

1. Τό πρῶτο εἶναι ἡ ἐνσάρκωση ἀπό μέρους της τοῦ ἀναστασίμου ἡθους, πού μεταφράζεται σέ ἀφοβία μπροστά στό θάνατο. Ἡ ἁγία ἀπομυθοποιεῖ τόν θάνατο καί ἐπιθυμεῖ τό «ἀναλῦσαι καί σύν Χριστῷ εἶναι». Ἡ ἀφοβία της μπροστά στόν θάνατο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θερμῆς πίστεως στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Στήν περίπτωσή της ἔχουν πλήρη ἐφαρμογή τά παύλεια χωρία: «Τοῦ γνῶναι αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ» (Φιλ. β' 10) καί «ἡμῖν ἐχαρίσθη τό ὑπέρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τό εἰς αὐτόν πιστεύειν, ἀλλά καί τό ὑπέρ αὐτοῦ πάσχειν» (Φιλ. α' 29). Ἡ νεομάρτυς Ἀκυλίνα εἶναι ὁ ὄριμος καρπός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό μοναδικό φαινόμενο τῆς ἀφοβίας μπροστά στό θάνατο, ἐνῶ γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου τούτου εἶναι παραλογισμός, γιά τά μέτρα τῆς πίστεως εἶναι φυσική κατάσταση. Ἔτσι ἐξηγοῦνται οἱ ἀποδείξεις πνεύματος καλλι δυνάμεως πού συνοδεύουν τό μαρτύριο τῆς ἁγίας καί αὐτά εἶναι ἡ ψυχική ἡρεμία, ἡ ἀνδρεία, ἡ ψυχική ἀγαλλίαση, ἡ γλυκύτητα τῆς ἐκφράσεως, ἡ προσευχή ὑπέρ τῶν διωκτῶν, ἡ ἐκδήλωση συγγνώμης πρός τούς δημίους.

Μάρτυρες ἔχουμε καί σέ ἄλλες θρησκείες καί σέ ἄλλες ἰδεολογίες. Στόν Χριστιανισμό ὅμως ἔχουμε μία ποιότητα μαρτυρίου, πού ἐστιάζεται στήν χαροποιό διάθεση ἀντιμετωπίσεως τοῦ μαρτυρίου καί στήν παροχή συγγνώμης πρός τούς διῶκτες. Καί τοῦτο γιατί ἡ ὁρατότητα τοῦ χριστιανοῦ μάρτυρα εἶναι

μεταφυσική, ἀφοῦ βλέπει τή ζωή καί τό θάνατο «sub specie aeternitatis», δηλαδή κάτω ἀπό τό πρίσμα τῆς αἰωνιότητος καί ἀπό τήν προοπτική αὐτή ἀξιολογεῖ τόν κόσμον, τίς χαρές καί τίς διαφορές ἐπιδιώξεις.

2. Ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα ὅπως καί γενικότερα οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι πρότυπο ἐφηρμοσμένου χριστιανισμοῦ, ὑπόδειγμα βίου καί γνήσιας πνευματικῆς ζωῆς. Ἐνσαρκώνει τό ὕψιστο ἰδανικό, τήν ἀγιότητα, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἓνα στατικό ἀξιολογικό μέγεθος, οὔτε μιά ἀπλησίαστη πνευματική οὐτοπία, ἀλλά συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Δείχνει στούς ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς τό δυνατό τῆς πραγματώσεως αὐτοῦ τοῦ ἰδανικοῦ, ἀλλά καί τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο αὐτό πραγματοποιεῖται.

Στούς ἀμφισβητίες τῆς ἐποχῆς μας, πού μιλοῦν γιά τό ἀνεφάρμοστο τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα καί τά ἑκατομμύρια τῶν μαρτύρων τῆς πίστεώς μας, μαρτύρων αἵματος καί μαρτύρων συνειδήσεως, προβάλλουν τό παράδειγμά τους καί ἀπαντοῦν ὅτι ἡ ἐφαρμογή τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν στήν καθημερινή μας ζωή καί δυνατή εἶναι καί ὠφέλιμη. Δέν εἶχαν διαφορετικές δυνάμεις καί δυνατότητες ἀπό τίς δικές μας. Οὔτε καί οἱ ἐποχές τους γιά τήν ἀγιότητα ἦταν πιό πρόσφορες ἀπό τή δική μας.

Ἄν καί ἔζησαν σέ δυσκολότερες ἐποχές, ἄν καί «ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον», κατόρθωσαν μέ ἀπόλυτη συνέπεια νά ἐφαρμόσουν στή ζωή τους τήν χριστιανική ἀλήθεια. Δέν διδάσκουν ἀπό καθέδρας οἱ ἅγιοι. Εἶναι πρῶτα ποιηταί τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί μετά κήρυκες. Γνωστές τῆς ἀλήθειας ὅτι ἡ πράξη εἶναι θεωρίας ἐπίβαση, στηρίζουν τά λόγια στά ἔργα τους καί οἰκοδομοῦν οὐσιαστικά. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ἡ Πηλουσιώτης «ἔπραττον λογικῶς καί ἔλεγον πρακτικῶς». Δέν ἐνδιαφέρθηκαν τόσο γιά τά θαύματα, ὅσο γιά τήν κατά Θεόν βιοτή. Διότι «πολιτεία ὀρθή καί σημείων χωρίς, ἀπολήψεται τούς στεφάνους, καί οὐδέν ἔλαττον ἔξει παρά τοῦτο τότε· βίος δέ παράνομος οὐδέ μετά σημείων δυνησεται τήν κόλασιν ἐκφυγεῖν», τονίζει ἐμφαντικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας εἶχαν βαθύτατα συνειδητοποιήσει ὅτι πίστη θεωρητική, χωρίς τήν ἔμπρακτη ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἀντίστροφα, ἐξίσου ἀποδοκιμάζονται. Ὅπως τονίζει ὁ Διάδοχος Φωτικῆς: «Πίστις ἄεργος καί ἔργον ἄπιστον τόν αὐτόν τρόπον ἀποδοκιμασθήσονται». Ἔτσι μποροῦν νά γίνουν πνευματικοί ὁδοδείχτες τοῦ σωστοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς. Νά διδάξουν «τόν λογικοῖς προσήκοντα βίον», ἀφοῦ «Ἀρετῆς ἐκτήσαντο φύσιν, ἧς οὐ πέφυκεν ἄπτεσθαι τελευτή».

3. Ἀπόρροια αὐτῆς τῆς ἀγιασμένης βιοτῆς εἶναι ἡ ἔννοια τῆς παρρησίας ὡς κατάστασις οἰκειότητος τῆς ψυχῆς μετά τοῦ Θεοῦ, αἴσθησις τῆς ἐνεργείας τοῦ νοῦ ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα καί κυρίως χαρισματική κατάστασις πού ἐκφράζει τόν θεωμένο ἄνθρωπο. Γι' αὐτό λειτουργοῦν ὡς παράκλητοι οἱ ἅγιοι, ὡς παρηγορητές τῶν μελῶν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ὡς παραμυθητῶν, δηλαδή πρεσβευτῶν, πού προκαλοῦν θαυματουργικές ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ χάριν τῶν πιστῶν. «Ἐχοντες τόν παράκλητον ἐν ἑαυτοῖς παράκλητοι χρηματίζονται», τονίζεται στά ἀρχαῖα μαρτυρολόγια. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ἀστέριος Ἀμασειας: «Πρεσβευτάς αὐτούς τῶν εὐχῶν τῶν αἰτημάτων, διά τό ὑπερβάλλον τῆς παρρησίας, ποιοῦμεν. Ἐντεῦθεν πενίαί λύνονται καί ἰατρεύονται νόσοι» (Ὁμιλία 10, εἰς τούς Μάρτυρας: PG 40, 317C).

Γιά τήν ἐποχή μας, μιὰ ἐποχή ἀποπροσανατολισμένη πνευματικά, ἐποχή βίας, ταχύτητας καί παραλογισμοῦ, πού τά χριστιανικά κριτήρια τῆς ζωῆς ἔχουν ἐκλείψει καί τά πάντα ἔχουν κατακλυθεῖ ἀπό τήν εὐδαιμονιστική μανία τοῦ τεχνοκρατούμενου αἰῶνα μας, ἡ νεομάρτυς ἀγία Ἀκυλίνα ἀποτελεῖ ἕνα τέλειο πρότυπο ἀγωνιστικότητας καί συνέπειας στίς ἀρχές.

Ὁμολογουμένως ἡ Ἀγία Ἀκυλίνα:

Μᾶς μεταγγίζει τό ὑψηλό φρόνημα τοῦ χριστιανικοῦ ἡρωϊσμοῦ καί τό μεγαλειῶδες πάθος τῆς θυσίας γιά τά μεγάλα ἰδανικά τῆς ζωῆς.

Μᾶς ὑπενθυμίζει, ιδιαίτερα σήμερα, πού ἡ ἱεραρχία τῶν ἀξιῶν ἔχει ἀνατραπεῖ καί οἱ πνευματικές καί ἠθικές ἀξίες ἔχουν ἀπωθηθεῖ στό περιθώριο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ὅτι ἡ αὐθεντική χριστιανική ζωή εἶναι μία συνεχῆ προσπάθεια καί ἕνας ἀδιάκοπος ἀγώνας χωρίς συμβιβασμούς καί ὑποχωρήσεις.

Μᾶς δείχνει, τέλος, τόν σωστό προσανατολισμό τῆς ζωῆς, πού δέν εἶναι οὔτε ιδέες οὔτε πράγματα οὔτε καταστάσεις, ἀλλά μονάχα ὁ Χριστός. Καί τοῦτο, γιατί στόν παρόντα κόσμον τῶν μηδενιστικῶν καί ἀπαισιοδόξων ἀντιλήψεων, τῆς ιδεολογικῆς συγχύσεως, τῶν ἀγχωτικῶν ἐκβλαστήσεων, τῆς ἀγωνίας καί τοῦ τρόμου μονάχα ὁ Χριστός μπορεῖ νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τούς ἐφιάλτες τῶν ὀριακῶν καταστάσεων τῆς ζωῆς, νά γεμίσει τό ἐσωτερικό μας ἀνικανοποίητο καί νά μᾶς δώσει τή δυνατότητα νά ἀπομυθοποιήσουμε τό παράλογο τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου, γιά νά ἀξιοποιήσουμε δημιουργικά τή ζωή μας καί νά ἐλπίσουμε στή δικαίωση τῆς ὑπάρξεώς μας μέσα στό χῶρον τῆς ἀτέρμονης μεταφυσικῆς πραγματικότητας.-